

Деведесетих година се нешто догодило у централној БиХ што је инспирисало људе да до данас објашњавају зашто највише џихадиста из Европе потиче из БиХ, пише ББЦ.

Формирање муџахединског батаљона 1992. године, који су чинили углавном арапски добровољци је био почетак.

Данас је ситуација обрнута, људи из БиХ одлазе да ратују у арапске државе, њих више од 300, што чини БиХ земљу са највећим бројем џихадиста на основу броја становника.

“Постоји рат између Запада и ислама. Босна је модерном џихадистичком покрету дала такав наратив. Босна је колевка модерног џихадизма“, каже Ајмен Деан који је као добровољац ратовао у централној Босни 1994. године.

ББЦ наводи да је према важећем мишљењу совјетска окупација Авганистана 1980. године узроковала појаву џихадизма, односно похода у “свети рат“.

Деан ипак каже да су Запад и салафисти били на истој страни у Авганистану, а у БиХ су постали непријатељи, поготово после 1993. године када је рат на простору бивше

Југославије постао тројни рат, између католичких Хрвата, Срба и муџахединског батаљона који је почео да “лови невернике”.

“Први већи сукоб исламиста и западних снага догодио се у манастиру Гуча Гора, када су муџахедини уништили манастир, а притом и снимили целокупни подухват“, пише ББЦ.

Тадашњи командант британских трупа које су учесовале у сукобу са муџахединима Вон Кент-Пејн истакао је да су страни борци били много агресивнији од локалних снага и да су често отварали ватру на конвоје УН, иако су они били уредно обележени ознакама.

“У околини града Травника, где су муслимани, Хрвати и Срби били једнаки пре рата, странци су покушали да спроведу шеријатски закон, киднаповали су локалне хришћане, одсекли главу Драгану Поповићу и приморавали остале заробљене да је пољубе“, наводи ББЦ.

Британски медиј наводи да су муџахедини 1995. године почели да регрутују локалне становнике и повећали бригаду на око 1.500 чланова. У покушају да ту јединицу стави под контролу, Сарајево је одлучило да је стави под команду Треће армије, која је имала централу у Зеници, а главнокомандујући је био бригадни генерал Енвер Хаџихасановић, који је завршио пред судом у Хагу.

“Према мом мишљењу, иза муџахедина су политичари са високим рангом и версли лидери. Они не помажу Босни уопште, напротив“, навео је Хаџихасановић у писму војном врху 1993. године.

“Иако је генерал то рекао, локални лидери, укључујући Алију Изетбеговића су били срећни тиме што у БиХ долазе страни борци“, пише ББЦ.

Потписивањем Дејтонског споразума и успостављањем примирја муџахедини су завршили своју мисију у БиХ и распуштени су 1996. године.

“Сви смо се надали да ћемо да погинемо као мученици. Таква шанса нам је одузета“, навео је Деан, а стотине његових сабораца је потом отишло у Чеченију, Пакистан и Авганистан. Међу њима су и учесници напада на Њујорк и Вашингтон 11. септембра.

ББЦ пише да је више од 300 муџахедина остало у Босни, а наводи се и да СДА, партија Алије Изетбеговића, не предузима довољно да стане на линију страним борцима, иако власт у Сарајеву усваја правне акте који забрањују регрутовање држављана БиХ у ратовима у иностранству.

“Ипак, највеће критике се упућују на то што власт жмури пред арапским муџахединима који у БиХ и даље агитују и који су успели да створе салафистичке ћелије“, пише ББЦ и наводи да су најзначајнија имена џихадистичког покрета у БиХ Фикрет Хацић и Билал Боснић.

(Танјуг)